

Alaska

Ander werk van Anna Woltz

De pizza-spion (2009)

Meisje nummer achttien (2010)

Evi, Nick en ik (2011)

Meisje van Mars (2011)

Ik kan nog steeds niet vliegen (2012)

Thea Beckmanprijs 2012

Mijn bijzonder rare week met Tess (2013)

Vlag en Wimpel van de Griffeljury 2014

Honderd uur nacht (2014) Nienke van Hichtum-prijs 2015

Gips (2015) Gouden Griffel 2016

ANNA WOLTZ

ALASKA

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

www.queridokinderboeken.nl
www.annawoltz.nl

Eerste, tweede (e-book) en derde druk, 2016

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Copyright © 2016 Anna Woltz

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Moker Ontwerp

ISBN 978 90 451 1976 2 / NUR 283

Voor Fabeltje

Sven

Dit is het plan voor vandaag: in de eerste vijf uur iets zó briljants doen, dat de hele school meteen weet wie ik ben. Ze moeten me kennen, voordat ze over me horen.

Ik heb geen idee hoe ik het ga doen. Natuurlijk wil ik niet meteen op dag één van school gestuurd worden. Maar het moet groot zijn.

Als ik niks doe, dan ben ik binnen een week *die zielelijke jongen uit 1b*. De jongen die elke dag door zijn vader naar school wordt gebracht en door zijn moeder wordt opgehaald. Die nooit alleen mag zijn. Die gast met zo'n horloge dat om de paar uur piept omdat er weer medicijnen in gegooid moeten worden.

Dat ga ik niet laten gebeuren.

PARKER

Mijn fiets suist door de straten, want alle stoplichten staan vandaag op groen. Alsof de wereld tegen me wil zeggen: kijk, eigenlijk val ik best mee.

Ik zit met zevenentwintig andere kinderen in klas 1b en bijna iedereen heb ik al een keer gezien. Eén jongen was ziek tijdens de introductiemiddag in juni. Stel je voor – die kent nog helemaal niemand. Ik ben blij dat ik me niet kan herinneren hoe het was om geboren te worden. Lig je daar, helemaal bloot in een wereld vol vreemden. Gezichten die je niet kent, handen die je niet kent, neusharen die je niet kent. Misschien is dat wel waarom baby's zo hard krijsen.

Nog één lange straat door, dan ben ik er. Mijn adem gaat snel, mijn zwarte jurkje flappert in de wind. Wanneer ik langs een man met een hond fiets, doe ik even mijn ogen dicht. Minder dan een seconde, maar dat is lang genoeg om Alaska voor me te zien.

Ik mis haar al vier maanden, dus overdag voelt het bijna normaal dat ze er niet is. Ik ben gewend aan het hondvormige gat in ons huis. Ik weet dat ik niet

meer voorzichtig hoeft te zijn met de deur, elke deken met witte haren is allang in de was geweest.

Maar 's nachts droom ik over haar. Soms is ze gewond en ren ik door donkere straten naar een helverlicht dierenziekenhuis van zevenentachtig verdiepingen hoog. En soms – en dat is nog veel erger – is ze er gewoon. Dan ligt ze naast me op de bank en aai ik de zachte stoppelharen op haar snuit. Rustig, omdat ik weet dat we daar nog duizend keer zullen zitten.

En dan word ik wakker en is het leeg.

Ik luister lekker niet naar de brugklastips op internet. Ik ben van plan om de puberteit gewoon over te slaan. Waarom zou ik mijn rugzak moeten pimpen met glitterbloemen? En wie bepaalt dat broodtrommeltjes stom zijn en boterhamzakjes cool? Die websites geven lijsten vol tips, en dan zeggen ze helemaal aan het einde opeens: *en wat je ook doet, wees altijd jezelf.*

Nou, ik was niet van plan om te doen alsof ik een luipaard ben, of een luchtballon. Natuurlijk niet. Maar *jezelf zijn*? Zeggen ze dat ook tegen pestkoppen en leugenaars en dierenbeulen? Tegen iedereen in de gevangenis en iedereen die nog niet is gepakt?

En het allerbelangrijkste, schurken: wees gewoon jezelf!

Als ik ooit tips moet geven, dan zal ik zeggen: misschien ben jij toevallig wel een reusachtige rotzak. Of een lafaard. En dan kun je beter iemand anders zijn.

Sven

Mijn vader heeft me voor het hek afgezet. Ik wilde dat hij één straat eerder zou stoppen, maar hij weigerde.

Het is heet voor september. Ik heb geen jas aan, dus iedereen kan het blauwe bandje om mijn pols zien. Het ding moet op een stoere armband lijken, maar ik voel me alsnog een dier. Een verdwaald beest dat rondzwerft met het telefoonnummer van zijn baas.

Terwijl ik het schoolgebouw binnenloop, denk ik niet aan mijn vrienden die nu nog vakantie hebben. Aan de andere kant van het land gaan ze volgende week pas naar school. Zij zitten straks allemaal in de tweede. En ik begin weer van voren af aan in de eerste.

Ik loop de school in en doe alsof ik gewoon ben.

De vloeren zijn zwart met wit. De kluisjes zijn groen en geel. Negenhonderd scholieren bij elkaar,

dat is een kudde. Een schreeuwende meute met tassen die overal tegenaan beuken, vuisten die douwen, pukkels die op knappen staan, mobieltjes die trillen zodra ze de schoolwif herkennen.

Ik ben niet bang.

Ik ben nooit bang.

Maar als ik het trappenhuis zie, met drie verdiepingen keiharde betonnen treden, dan sta ik toch even stil.

Toen mijn moeder tegen de schooldirecteur begon over die trappen, kon ik haar wel vermoorden. En toen ik vorige week een mail kreeg met alle regels voor mijn speciale liftsleutel, heb ik de rest van de dag met de deuren gesmeten.

Maar het ergste is dit. Nu ik hier sta – bij dat kale beton, al die verdiepingen – ben ik blij.

Ik ben dertien, geen tachtig. Maar ik ben blij dat ik een speciale liftsleutel heb.

Een bel dreunt oorverdovend door het gebouw. Het klinkt alsof het heelal in brand staat.

Nu zie je pas goed wie er nieuw is. De bruggers kijken verschrikt op en beginnen te draven. De rest loopt geen centimeter harder.

De liftsleutel heb ik in mijn hand. Maar waar is de lift?

PARKER

We zitten doodstil naar de leraar Frans te kijken, maar ik weet zeker dat het bij iedereen vanbinnen net zo hard bonkt en bruist als bij mij. Misschien wordt dat meisje vooraan, met de zwarte krullen, wel mijn beste vriendin. Misschien ben ik straks verliefd op die jongen met de sproeten.

Alle kinderen uit mijn oude klas gingen naar andere scholen. Niemand die me hier kent, niemand die weet wat er deze zomer gebeurd is. Dit is een nieuw begin, zeg ik tegen mezelf. Misschien zijn het niet alleen de stoplichten die op groen staan. Misschien valt de wereld écht mee.

'Bienvenue!' roept meneer Gomes. Hij draagt een geruit overhemd met korte mouwen. Over zijn onderarm kronkelt een getatoeëerde draak. *'J'espère que vous avez tous passé de bonnes vacances.'*

Ik durf me niet te bewegen. Ben ik de enige die hier niets van snapt? Hadden we al huiswerk voor vandaag? En dan zwaait de deur van het lokaal open.

Op de drempel staat een jongen met stug blond

haar en een verwassen spijkerbroek. Ik weet het meteen: dit is hem. De achtentwintigste 1b'er – de jongen die tijdens de introductiedag ziek was. Zo snel mogelijk probeer ik alles tegelijk te onthouden: blauwe ogen, normaal postuur, grijs T-shirt, pleister op zijn kin, iets langer dan ik, vuile sportschoenen.

'Alors!' roept meneer Gomes. '*Vous êtes en retard. Que s'est-il passé!*'

'Uhm,' zegt de jongen in de deuropening. Hij kijkt de leraar vragend aan. '*Une baguette si'il vous-plaît!*'

Het voelt alsof we colaflessen zijn die al uren door elkaar geschud worden. En nu draait die blonde jongen in één beweging alle zevenentwintig doppen los. We barsten allemaal tegelijk in lachen uit. In mijn vakantieplakboek van lang geleden staat in zevenjarige hanenpoten: *je zegt UUN BAKET SIEVOEPLER*. Het waren de allereerste Franse woorden die ik leerde: stomverbaasd was ik toen de dikke Franse bakker écht een stokbrood voor me ging pakken.

We blijven maar lachen en opeens zijn we geen losse kinderen meer, maar een klas.

'Sorry...'. De jongen in de deuropening haalt zijn schouders op. 'Vorig jaar stond ik een drie voor Frans. Ik ben Sven.'

Meneer Gomes pakt een briefje van zijn bureau. Zijn ogen vliegen langs de woorden. 'Sven Beekman?'

De jongen knikt.

'Aha,' zegt Gomes. 'Juist...'. Er is opeens iets voorzichtig in zijn stem. 'Oké Sven, ga zitten.'

En dan kijkt hij naar ons en is de toon alsof hij een

ei toespreekt weer verdwenen. 'Luister goed, rb! Hoe kun je nou Frans leren als je net bent gedropt in een klas vol nieuwe kinderen? Precies. Dat kan helemaal niet. We gaan elkaar dus eerst leren kennen.'

We moeten allemaal drie grappige dingen over onszelf opschrijven. Twee dingen die waar zijn. En één leugen.

'*Par exemple...*' zegt Gomes. 'Dat betekent "bijvoorbeeld". Ik vertel dit over mezelf: ik ben gek op gefrituurde sprinkhanen, ik woon in een boomhut en ik heb voor Jong FC Twente gespeeld.'

De jongens op de achterste rij beginnen meteen te roepen wat de leugen moet zijn, maar hij schudt zijn hoofd.

'Ik ben de enige die vandaag niet hoeft te vertellen wat verzonnen is. Jullie hebben een heel schooljaar om erachter te komen. En nu aan het werk. Maak je eigen lijstje.'

Terwijl om me heen pennen klikken en schriften voor de allereerste keer opengaan, kijk ik naar de reusachtige zwart-witfoto aan de muur: de Eiffeltoren in de regen. Ik zoek in mijn hersens naar grappige dingen, maar meteen kom ik bij filmpjes die ik helemaal niet wil zien. Ze zijn absoluut voor boven de zestien, en toch zitten ze al weken in mijn hoofd.

Want zo werkt het dus. Verzonnen dingen zoals films en games, daar zetten ze dreigend een stempel op: pas op, geweld! Scheldwoorden! Van die rare zoenende voeten!

Maar als er écht iets gebeurt, dan is er nergens een

stempel te bekennen. Misdadigers houden zich niet aan de Kijkwijzer.

Na vijf minuten staan er grote, zwarte krassen op de eerste bladzijde van mijn schrift, maar ook drie zinnen. Als je de beurt krijgt, moet je eerst je naam zeggen. Sommige kinderen hebben dingen verzonnen waarvan ik denk: wow. Als dat het gekste is wat je kunt bedenken, dan heb je een mooi leven.

Mijn lievelingskleur is blauw.

Ik zit op hockey.

Deze zomer was ik in Spanje.

En dan ben ik aan de beurt. Ik haal diep adem. 'Ik ben Parker.'

Dit is het eerste wat ik vandaag zeg sinds ik aan het ontbijt zat met mijn broertjes.

'Ik heet zo omdat ik ben geboren in een park. Twee jaar geleden hebben we de as van mijn dode oma stiekem uitgestrooid in de Efteling. En ik kan *Jingle Bells* blaffen.'

Het duurt een paar seconden voordat iemand geluid maakt. En dan ontploffen de colaflessen opnieuw. Iedereen begint door elkaar te roepen. Dat je geen as mag rondstrooien in de Efteling. Dat Parker helemaal geen meisjesnaam is. Of we de urn in het Sprookjesbos of in een attractie hebben omgekeerd.

'*Jingle Bells* bláffen?' schreeuwt Sven boven alles uit. Hij kijkt me aan. Zijn ogen zijn zo blauw als die van een Siberische husky.

Ik knik.

‘Doe dan!’ roept hij. Hij is nog niet aan de beurt geweest, dus ik weet niks over hem. Geen dingen die waar zijn. Geen dingen die gelogen zijn.

Ik kijk naar mijn schrift en denk aan Alaska.

Vorig jaar met kerst, toen ze nog een puppy was, hebben we wel honderd keer naar het YouTube-filmpje gekeken van de honden die samen *Jingle Bells* zingen. De eerste keer zat ze roerloos op mijn schoot. Haar nageltjes in mijn dijbeen, haar puppysnoet scheef, ogen kogelrond. Stomverbaasd dat er zoiets bestond hier op aarde: zingende soortgenoten. Bij de zestiende keer blaften we mee met het hondenkoor. En na vijftig keer stond Alaska op haar dikke puppy-pootjes te keffen naar de stille computer, omdat ze vond dat het weer tijd was voor een concert.

‘Je durft niet!’ roept Sven.

Zonder te knippen kijk ik terug. Er zijn duizend dingen die ik niet durf. Maar dit durf ik wel. Ik doe mijn kin omhoog, want dat deden Alaska en ik ook altijd. En dan begin ik.

Sven

Serius. In deze stad zijn ze nog gekker dan ik dacht. In het allereerste uur begint er gewoon een meisje te *blaffen*.

Ze heet Parker Montijn. Ze is mager en bleek, alsof ze net terug is van een tocht naar de Noordpool. Als enige meisje draagt ze zwarte kleren en als enige meisje lacht ze niet.

Ze steekt haar spitse snuit in de lucht en blaft zo echt dat je acuut de dierenbescherming wilt bellen. Het klinkt alsof ze net een hond heeft ingeslikt. Een levende.

Maar halverwege het liedje stopt ze.

Ze kijkt om zich heen en ik zie haar wangen knalrood worden. Man, ik dacht dat ze het expres deed. Dat dit háár stunt was. Maar ze heeft nu pas door dat ze voor gek staat. Dat de rest niet meer bijkomt van het lachen.

'En dan nu *O dennenboom!*' roept Benjamin.

'Of *Rudolph the Red Nosed Reindeer,*' schreeuwt

Sol. 'Die gaat vast ook supergoed als hond.'

Het is een verloren zaak.

Vanaf vandaag, tot aan haar dood, is Parker Montijn het meisje dat bij het ontbijt een hond door haar cornflakes mengde en in de eerste les begon te blaffen.

In de pauze vragen Sol en Benjamin of ik mee ga voetballen, maar ik schud mijn hoofd.

Ik zeg dat ik een wedstrijdzwemmer ben. Dat ik nooit met een hele kudde achter een bal aan hol. Maar stiekem ben ik gewoon kapot, terwijl het pas twaalf uur 's middags is.

Rotmedicijnen.

Langzaam loop ik door de hal, terwijl ik kauw op een speltboterham met avocado.

Sinds we verhuisd zijn, heeft mijn moeder geen baan meer. Nu doet ze nog maar twee dingen: ze maakt zich zorgen om mij en bakt brood. Zuurdesem met lijnzaad. Dadelbrood met goji-bessen en chiazaad.

Maar welk superfood ze ook gebruikt, ik blijf een freak.

Midden in de grote hal staat Parker het hondenmeisje. Helemaal alleen.

Zwarte jurk, witte benen. Ze kleurt bij de geblokte tegels. Ernstig bekijkt ze elk raam en elke deur en telt ze iets af op haar vingers.

Terwijl ik langs haar loop, neurie ik zachtjes *Jingle*

Bells. Maar ik stop zodra ik haar gezicht zie.

‘Vind je dat grappig?’ vraagt ze fel.

Ze kijkt me recht aan. Haar ogen zijn lichtgrijs met een donker randje. ‘Het is jouw schuld dat ik ging zingen!’

‘Noemen jullie dat zo hier?’ vraag ik. ‘Een kikker kwaakt, een schaap mekkert en een hond zingt?’

‘Jij daagde me uit!’

Ik stop mijn handen in mijn zakken.

‘Toen ik negen was,’ zeg ik, ‘sprong ik midden in de winter in het kanaal. Mijn moeder vroeg later waarom, en toen zei ik dat ik was uitgedaagd. Dat vond ze een extreem suffe reden om bijna te verdrinken.’

‘Dat is het ook,’ zegt Parker.

Ze kijkt om zich heen, de hele geblokte hal door.

‘Ik heb nog meer te doen,’ zegt ze kortaf.

Ze kijkt me niet meer aan en loopt weg.

Verderop, in een gang zonder mensen, bal ik mijn vuisten. Dit is mijn kans.

Iedereen zit buiten in de zon, ik ben hier. Het is tijd voor die briljante actie, zodat de hele school in één klap weet wie ik ben.

Zal ik het brandalarm laten afgaan? De politie belen over een verdacht pakketje? Op het dak klimmen?

Maar dan blijf ik staan.

Ik dacht echt dat ik met elke hersencel bezig was met het verzinnen van een stunt. Maar opeens merk

ik op hoe stil het hier is. Hoe leeg de gangen zijn. Dat ik alleen ben.

Kan ik me herinneren wanneer ik voor het laatst zonder één ander mens was? Zonder camera, zonder alarmknop, zonder hond?

Nee.

Ik zou over de top blij moeten zijn – eindelijk vrij! Eindelijk ontsnapt aan al die zwaar irritante bezorgdheid. Aan alle regels die het onmogelijk maken om te *leven*.

Maar ik ben niet blij.

Ik voel koude vonken in mijn nek en god weet wat er op dit moment in mijn hoofd gebeurt. Mooie stunts kunnen me opeens geen moer meer schelen – ik wil nog maar één ding.

Terug naar de meute. Niet meer alleen zijn.